

ANNE K. JOY

TOAMNA.
Păcate de neuitat

Seria *Anotimpuri*:

Iarna. Alege-mă pe mine!
Primăvara. Cucerește și dezrobește
Vara. O decizie nesăbuită
Toamna. Păcate de neuitat

EDITURA OLGA

Ploiești, 2020

PARTEA I

Alexandru Iacob

CAPITOLUL 1

România, 2020

Mă aflu la volanul Tucsonului, când Ioana m-a sunat. Radioul s-a oprit automat, permițându-mi să-i răspund soției mele. Din neant, stropi mari de ploaie și-au făcut apariția, forțându-mă să pornesc mai întâi ștergătoarele, apoi am răspuns.

— Alex...

Vocea îi era stinsă. Ceva nu era în regulă. Din instinct am înghițit în sec. Totodată am frânat, oprindu-mă la culoarea roșie a semaforului.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai pot. Nu mai pot continua așa.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Ajung în cinci minute.

Mă aflu la semaforul din centrul orașului.

A tăcut pentru vreo cinci secunde, nu mai mult.

— Știi foarte bine la ce mă refer. Și orice ai spune, nu mă poți convinge să mă răzgândesc.

Fir-ar să fie! Știam.

Am oftat din adâncul plămânilor, având grijă să-mi întorc capul spre geam, evitând astfel ca ea să mă audă.

— Vorbim când ajung acasă, Ioana. Nu vreau să discutăm asta prin telefon.

Doar mi-a șoptit un „bine” și mi-a închis.

Între timp s-a făcut verde la semafor și am demarat în trombă. Continua să plouă cu găleata, reducând zdravăn și vizibilitatea. În trei minute am ajuns în parcare din spatele blocului, căutând cu disperare un loc unde să las mașina în siguranță până a doua zi. După ce l-am găsit într-un final, fără a-mi mai păsa de faptul că urma să fiu ud learcă în zece secunde, am părăsit autovehiculul și am mers fără grabă sub furia norilor de un gri închis. Unde să mă grăbesc? Da, Ioana se simțea mai rău ca niciodată, iar cu siguranță avea nevoie de mine mai mult decât avusese vreodată, însă nu eram în stare să-i ascult planul.

Așteptând să coboare liftul, mi-am aruncat o privire în urmă. Apa care cursese de pe mine, formase bălți. Îmi doream să fiu una dintre ele, să nu mai fiu om, să nu mai am probleme de înfruntat.

De cum m-am postat în fața ușii metalice de la apartamentul nostru de la etajul opt, am tras adânc aer în plămâni și am intrat. Ioana îmi lăsase ușa descuiată. Am încuiat-o după ce am pătruns înăuntru.

Înaintând, am zărit-o stând pe jos, cu genunchii la piept, undeva la jumătatea holului. Am pășit încet spre ea, m-am lăsat în jos până am căzut în genunchi, apoi i-am cuprins brațele în palmele mele mari.

Plângea. Ochiul ei căprui erau inundați de lacrimi. I-am privit adânc și am văzut durerea din suflet. I-am admirat chipul și am văzut că pofta de viață îi era stinsă. Îmi transmitea că nu mai dorea să trăiască.

Mi-am desprins mâinile de pe brațele ei și i-am mângâiat părul lung de un șaten închis. Era ud și rece, la fel ca restul trupului ei. Știam că nu venise de afară ca și mine, ci că trecuse la un alt nivel, acela de a se pedepsi. Făcuse un

duș rece ca gheața. Mă durea să o văd că ajunsese să se considere vinovată pentru situația noastră.

— L-ai făcut, nu-i așa?

A dat afirmativ din cap.

— Mai erau trei zile până atunci, Ioana. E prea devre...

— Nu încerca să mă convingi asta, Alex, te rog. Testul este negativ și mă îndoiesc că în trei zile se va schimba rezultatul. Nu este pentru prima sau a doua oară când trecem prin asta. Dacă aș fi fost însărcinată, atunci aș fi văzut măcar o umbră pe nenorocitul ăla de test.

Pentru câteva momente bune am rămas fără cuvinte. Dacă primele două dați am putut să o încurajez, să o ajut să se repună pe picioare, următoarele dați a fost tot mai greu. Ioana pica ușor în depresie atunci când venea vorba de copii. Eram căsătoriți de doisprezece ani și încă nu aveam unul. Cumva, eu mă obișnuisem cu ideea de a nu fi părinți. Fiecare rezultat negativ clădise în mine gândul că nu o să fiu strigat „tată”. Și în vreme ce mie începea să-mi pară normal, pentru soția mea devenea o catastrofă. De la o fertilizare in vitro la alta, se încăpățâna să avem un copil cu orice preț. Orice... orice preț.

— Să încercăm din nou, i-am propus într-un final.

Ioana și-a înălțat privirea către mine.

— Crezi că mai pot?

A făcut o scurtă pauză, apoi și-a șters lacrimile cu dosul palmelor și mi-a zis:

— Nu pot înfrunța încă o procedură cu un final negativ. Jur că mi-aș tăia venele! Asta îți dorești?

— Cum poți să spui asta, Ioana? Niciodată să nu mai rostești...

— Atunci oferă-mi un copil, Alex, m-a întrerupt ea din vorbit.

Mă îngrozea ideea soției mele. Eram dispus să fac orice ca să o văd fericită, însă mi se părea că mergea prea departe cu ceea ce-mi cerea.

Îmi era greu și rușine deopotrivă, doar să-mi imaginez ce aveam de făcut.

— Putem apela la o mamă surrogat și la o procedură de fertilizare in vitro.

— Nu, s-a împotrivit imediat. Am cheltuit prea mult cu aceste proceduri, Alex. Nu mai avem multe de vândut pentru a obține noi resurse financiare. În plus, simt că o să aruncăm cu banii aceia și că rezultatul va fi ca cel obținut de mine astăzi.

Furios pe propunerea ei, m-am ridicat și m-am rezemat de peretele aflat în spatele meu.

— Nu-mi pasă, i-am spus. Eu nu pot avea o relație intimă cu o altă femeie atâ timp cât suntem căsătoriți.

Cu iușițe, Ioana s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de mine.

— Iubitule, gândește-te la noi, la faptul că o să fim în sfârșit o familie. Doar încearcă să-ți imaginezi câtă fericire o să ne aducă acel copil în viețile noastre. Iar modul în care a fost conceput sau cu cine, o să dăm uitării în clipa în care o să-l strângem pentru prima dată în brațe. Va fi al nostru, Alex.

— Ușor de zis, am mormăit eu.

Palmele reci ale soției mele mi-au cuprins chipul, forțându-mă să o privesc în ochii ei mari și umezi.

— Fă-o pentru noi, iubitule, te implor! Gândește-te la faptul că aceasta este singura noastră șansă de a deveni

părinți. Și mai ia în calcul că eu n-aș face față unei noi încercări.

— Iau în calcul că este absurd să am o relație cu două femei. Nu e pentru mine situația asta. Și indiferent de ceea ce îmi vei spune, o să mă simt ca oricare alt bărbat care-și ia o amantă. Mă cunoști... n-aș putea.

Luându-mă prin învăluire, Ioana s-a agățat de gâtul meu și m-a sărutat apăsător. Era modul ei de a mă aduce la tăcere. Și-n loc să-mi placă, să-i cedez, am simțit bob de răceală în inimă. Am căutat să nu acord importanță acestuia, crezând că de vină trebuie să fie situația în care ne aflăm din nou. Poate că frustrările își puneau amprenta asupra noastră.

S-a desprins lent de mine, apoi m-a privit intens.

— Gândește-te bine, iubitoare, înainte să îmi dai un răspuns final. Ia în calcul că nu o să putem funcționa ca și până acum.

În esență, Ioana voia să-mi transmită că relația noastră se afla pe muchie de cuțit și că viitorul acesteia era în mâinile mele. Nu-mi doream să o pierd. Nu îmi imaginam un divorț sau că ar putea să-și pună capăt vieții. Eram dator să fac ceva.

— O să mă gândesc, am spus cu un sfert de gură.

Ea a încuviințat din cap.

— Vino și ține-mă în brațe, mi-a cerut cu blândețe.

Se schimbase de pe un minut pe altul. Devenise iubitoare și purta un zâmbet delicat în colțul buzelor. Parcă doar eu îmi mai aminteam de discuția avută cu câteva minute în urmă.

M-a tras ușor de mână spre dormitorul de alături, unde ne-am întins pe pat și am cuprins-o între brațele mele. Aveam hainele ude și reci, ceea ce mi se părea doar un

detaliu acum. Împărtășeam atât de multă durere încât o răceală sau un disconfort era ultima noastră grijă.

După lungi momente de liniște, înainte să adoarmă, Ioana mi-a șoptit:

— Știu că o să iei decizia corectă. Știu că mă iubești. O să mă ocup eu de tot și toate.

N-am replicat nimic. Am tras mult aer în piept și fără să vreau am oftat. Pe ea am simțit-o adormind, eu am rămas în liniște, gândindu-mă și rugându-mă ca Dumnezeu să mă ghideze să iau hotărârea cea mai bună pentru Ioana și implicit pentru căsnicia noastră. Voiam un semn... doar un semn că nu trebuia să accept.

*

*   *

Duminică am terminat slujba devreme. De regulă mai pierdeam vremea cu ceilalți doi preoți și cu cântăreții de la strană, vorbind despre ce aveam de făcut în următoarea săptămână și cum ne puteam organiza. Cum nu mă aflam în apele mele, le-am zis că nu mă simt bine și vreau să mă retrag. Au fost înțelegători și m-au îndemnat să merg acasă și să mă odihnesc.

Am plecat mai trist ca niciodată de la biserică. Nu-mi puteam îndepărta din minte, întrebarea cum aș putea să mai dau ochii cu colegii mei, dacă aș accepta îndemnul Ioanei de a concepe un copil cu o altă femeie. Încă mi se părea o idee grotească.

Încă îmbrăcat în reverendă, căci îmi făcusem un obicei din a merge deseori astfel acasă, am trecut în fugă pe la cofetăria din capătul străzii. Ioana mă anunțase încă de ieri

că urma să-i avem în ospete pe părinții noștri. Toată ziua de sâmbătă gătise câteva feluri de mâncare, iar seara, când în sfârșit ajunsese la desert, mi-a mărturisit că se simte extrem de obosită. Am sărutat-o pe frunte și i-am cerut blând să se oprească din trebăluit și să lase prăjiturile în grija mea. Ca un copil mi-a zâmbit larg înainte să-mi sară în brațe și să mă sărute. Momentul acesta încă mă făcea să mă înfior.

— M-am întors, am zis din pragul ușii.

Ioana a ieșit agitată din bucătărie, luându-mi plasele cu prăjituri din mâini.

— Ai venit la fix. Ai mei trebuie să ajungă într-o jumătate de oră. Cu ai tăi ai vorbit?

Mi-a întors spatele, revenind în bucătărie. M-am descălțat, apoi mi-am dat jos reverenda. Am pus-o pe un umerăș și am agățat-o în cuierul de pe hol.

— Nu. Au zis încă de ieri că ajung între doisprezece și treisprezece.

— Bun. Cred că am timp să mă aranjez. Doar să le pun la rece. Îți este foame?

M-a privit pe fugă, intens.

— Pot să mai rezist o oră. Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

— Cu nimic.

A trântit ușa frigiderului care stătea să plesnească de câte preparate se aflau înăuntru.

— Merg să fac un duș și să mă aranjez puțin.

Am dat aprobator din cap și i-am făcut loc să treacă.

— O să vină și Katya.

Deja se îndepărtase de mine, ajungând la ușa de la baie.

Nu am avut nimic de obiectat. Ea și Katya Zimer erau bune prietene. Se știau din copilărie. Petrecuseră multă

vreme împreună. În ciuda faptului că se înțelegeau bine, relația lor a devenit una ceva mai îndepărtată atunci când am apărut eu. Desigur, Ioana nu mai avea suficient timp să-i acorde prietenei sale, ajungând să se întâlnească tot mai rar. Apoi, drumurile li s-au separat. Odată cu căsătoria noastră și după ce am devenit preot, eu și Ioana a trebuit să ne mutăm în Ploiești, iar Katya în București, acolo unde a studiat și s-a angajat.

Distanța nu era deloc una mare, singurul dușman măreț devenind timpul. Niciuna dintre ele nu mai dispunea de timp liber pentru a se vedea, decât foarte rar. Soția mea lucra în învățământ, ca profesoară de limbă engleză și se dedica mult slujbei. Deși nu avea multe ore pe săptămână, chiar și atunci când stătea acasă își ocupa vremea cu diverse proiecte pentru școală, își pregătea cursurile sau mai studia câte ceva. Pe de altă parte, prietena ei lucra în vânzări, ceea ce presupunea mai multă muncă și totodată bătaie de cap.

Ioana a ieșit din baie cu cel mult zece minute înainte ca părinții ei să ajungă, nu îndeajuns cât să se îmbrace și să se fardeze puțin. Eu i-am poftit pe Laurenția și Tudor Donici, socrii mei, să intre în apartamentul nostru. La scurt timp a apărut și Ioana în spatele meu, apoi și-a îmbrățișat zdravăn părinții.

— Draga mea, a exclamat Laura, arăți minunat. Dar nu cumva ai mai slăbit?

Zâmbetul de pe chipul Ioanei a pierit.

— Puțin.

A fost suficient să ducă privirea în jos, pentru ca soacra mea să intuiască despre ce era vorba. M-a privit cu ochii mijiți, de parcă eu aș fi fost vinovat de nefericirea fiicei sale. Și pe de o parte, fir-ar să fie, chiar avea dreptate.

— Alex ar trebui să te dojenească să mănânci.

— Las-o în pace, a intervenit socrul meu. E adultă. Nu crezi că știe când îi este foame și când nu?

Faptul că Tudor mi-a sărit în apărare, a fost ca o gură de aer proaspăt. Am simțit nevoia să mă revanșez față de el, așa că l-am întrebat:

— Ce zici de un vin? Am primit unul zilele trecute de la un enoriaș.

— Ar merge perfect, băiete, mi-a răspuns cu un zâmbet larg pe chip.

Cu coada ochiului le-am zărit pe cele două doamne clătinându-și capul.

Eu și Tudor ne-am așezat la masa instalată în sufragerie, pregătită să-și primească oaspeții, apoi am desfăcut sticla de vin. Am turnat în pahare, câte puțin pentru amândoi. Pe când vorbeam cu socrul meu, le tot priveam pe Ioana și mama ei. Vorbeau retrase într-un colț, iar după cum gesticula Laura, îmi era clar că subiectul era legat de testul negativ. De supărare, din câteva guri mari mi-am golit paharul.

— Ușor, băiete, l-am auzit pe Tudor, râzând ușor. Altfel o să faci senzație la masă.

I-am răspuns tot cu un surâs, unul fals. Aș fi preferat să mă îmbăt, să adorm și să mă trezesc doar după ce problema noastră trecea.

N-am apucat să mai torn un pahar, căci ai mei și-au făcut apariția. Treptat, toți s-au relaxat. Vorbeau și râdeau. Doar eu mă simțeam ca un intrus. Și nici când Katya a sosit, lucrurile nu s-au schimbat.

— Deschid eu, a sărit Ioana de pe canapeaua din sufragerie.

Dacă mama și soacra mea n-ar fi vorbit în încăpere, o tăcere apăsătoare s-ar fi instalat. Deși se aflau la câțiva pași

de mine, nu puteam să nu fiu atent la ce-și spuneau Ioana și Katya.

— Arăți fantastic, a exclamat soția mea.

— Mulțumesc, dar nici tu nu ești mai prejos. Se vede că-ți priește mariajul.

Nici că ar fi putut să zică ceva mai inspirat, mi-am spus în gând. M-am ridicat în picioare, pregătit să o revăd pe prietena soției mele. Trebuia să fi trecut mai bine de un an de când n-am mai privit-o în ochi. Când cele două s-au mai întâlnit, eu fie nu mă aflam în localitate, fie eram la biserică.

— Să nu-mi spui că am ajuns ultima, te rog!

— Ba da, dar știi că important este că ai reușit să ajungi. Nici nu-ți poți da seama cât de mult contează pentru mine.

Ioana a rugat-o să ni se alătore. Am avut un șoc când am revăzut-o. Nu mai semăna cu fata de care-mi aminteam ca fiind Katya Zimer. Nu mai era slabă, piele și os, ci avea forme feminine... și cât de feminine! Nu mai avea părul castaniu deschis, ci de un roșu aprins, ușor rozaliu. Tenul îi era alb ca omătul, iar ochii păreau mai verzi ca niciodată. Nu mai purta blugi și tricou, ci o rochie înflorată, de vară, iar din picioare lipseau pantofii sport, înlocuiți de niște sandale argintii.

Chiar eram surprins de schimbarea ei fizică. Se observa cu ochiul liber că trecuse la un alt nivel. Nu mai era o tânără cu un aer rebel, ci femeie în toată puterea cuvântului.

Toți tăbărâseră pe ea să o îmbrățișeze, doar eu rămăsesem deoparte.

— Alex!

Nu știu a câta oară mă striga Ioana, dar era limpede că nu pentru prima dată. Din expresia de pe chipul ei am

înțeles că era rându-l meu să o salut pe Katya. Politicos, am ales să-i strâng doar mâna. Cu delicatețe mi-a strâns la rându-l ei mâna și mi-a zis în glumă:

— Sper că nu aștepți să ți-o sărut.

— Poftim? am întrebat buimac.

— Mâna, a răspuns, făcându-i pe toți să izbucnească în râs. Bănuiesc că mai toate enoriașele îți sărută mâna. Mă înșel?

— Deloc, doar că tu nu ești vreo enoriașă, i-am replicat sec.

Mi-am retras mâna ca și când m-ar fi ars acea strânsoare.

— Era o glumă, iubitele.

Ioana m-a sărutat pe obraz, vrând să-mi înlăture supărarea.

— Vă rog să vă așezați la masă, a adăugat apoi. Aduc imediat aperitivele.

— Te ajut, am auzit-o pe mama oferindu-se.

Eu încă o priveam răutăcios pe Katya.

— Alexandru, s-a apropiat soacra mea, poți să mă ajuți cu ceva?

Nu aveam o relație bună cu ea, ba chiar uneori îmi dădea senzația că mă acceptă doar de dragul Ioanei, alteori pentru că putea să se laude că este soacră de preot. În localitatea lor, acest aspect conta. Oamenii o tratau cu un respect deosebit.

— Sigur.

Am urmat-o pe hol, iar când s-a asigurat că nimeni nu ne vede, m-a tras în dormitor și a închis ușa în urma noastră. Mi s-a adresat pe un ton iritat, șoptindu-mi:

— Ioana mi-a spus că nu ați reușit nici de data aceasta.

A făcut o scurtă pauză, crezând că intenționez să spun ceva... orice. Am tăcut.

— Trebuie să continuați să încercați, Alexandru. Îmi iubesc fiica, ba chiar o divinizez și încă din prima zi în care am aflat că o port în pântece, mi-am jurat că o să fac orice ca să o văd fericită.

— Și eu îmi doresc să o fac fericită, Laura.

— Mi se pare că nu depui suficient efort, a ținut să-mi arunce. O cunosc și oricât ar încerca să mascheze, fiica mea nu este deloc bine. Dacă i se întâmplă ceva, doar tu vei fi responsabil. Și-ți jur pe orice vrei, că n-am să te iert.

Laura și-a pus palmele pe umerii mei și m-a strâns cât a putut de ferm.

— Ești bărbat. Ești stâlpul acestei case și familii. Ești universul fiicei mele, Alex, deci nu îi trăda așteptările. Este obligația ta ca zi de zi să-i aduci zâmbetul pe buze.

— Dar... am încercat eu să protestez.

— Un zâmbet adevărat, a insistat femeia. Ce văd acum este doar o mascaradă. Poate să vă ducă pe toți de nas, dar eu văd lacrimile din sufletul ei. Tu, în schimb, poți să i le vezi doar pe cele din ochi.

Amândoi am înghițit în sec.

— Alex, a continuat pe un ton domol, te rog să nu o dezamăgești.

CAPITOLUL 2

Am mâncat în liniște. De fapt, eu am fost cel care a luat prânzul fără să vorbească. Rareori mi-am arcuit buzele într-un zâmbet și am răspuns simplu și concis atunci când mi s-a adresat câte o întrebare. Nu am putut să fiu prezent altfel decât cu fizicul. Gândurile îmi era ațintite la scurta discuție purtată cu soacra mea. Pentru ea, evident că eu eram vinovat de tristețea Ioanei. Poate că avea dreptate. Poate că trebuia să accept o dată pentru totdeauna să concep un copil cu o altă femeie, să o ajut financiar să ducă sarcina până la capăt, ca la sfârșit să i-l smulg din brațe și să i-l ofer soției mele. Poate că așa pot să-mi reîntregesc familia și să o fac pe Ioana din nou fericită. Poate că și eu pot să fiu din nou fericit și să mă simt iubit ca la început. Poate... În ecuația vieții mele stau mulți de „poate”.

— Te ajut să strângi.

Glasul Katyei m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Îți mulțumesc, i-a replicat Ioana. Poți să strângi farfuriuțele, începând cu a ta și terminând cu a lui Alex.

M-a privit scurt, cu un surâs slab în colțul buzelor. Eu am oftat în sinea mea înainte de a strânge la un loc farfuriuța din porțelan cu model floral și lingurița. Katya nu a întârziat să se apropie și să mi le ia. Fără să-mi propun, am tras adânc aer în plămâni și i-am simțit parfumul dulceag. Și fără intenție am privit-o cum se îndrepta spre bucătărie,

unduindu-și formele. Am închis ochii și am zis un „Doamne, iartă-mă!”.

— Mai vrei vin? m-a întrebat tata.

— Nu, mulțumesc. Mi-a fost suficient.

— Sau chiar mai mult de atât, a completat soacra mea, apropiindu-și paharul cu apă, de gură.

Cu iuțime am privit-o pe mama, rugându-mă în gând să nu-i dea vreo replică. A dat să-i spună ceva, căci buzele îi erau întredeschise, ca mai apoi să ia decizia înțeleaptă de a le închide la loc. Am respirat ușurat. Aveam suficiente probleme pe cap cât să nu-mi doresc un schimb acid de replici între mamele noastre.

Câteva minute mai târziu, Ioana și Katya s-au întors. Brusc am simțit o răceală între ele. Nu se mai priveau. Nu-și mai vorbeau. Mi-am zis în gând că poate mi s-a părut. Am știut cu certitudine că ceva neplăcut s-a întâmplat, când întâlnirea a luat sfârșit în mai puțin de zece minute. Chiar și când și-au luat rămas bun, nu s-au îmbrățișat, nu s-au sărutat pe obraz. Și-au spus un „la revedere” sec.

— Este totul în regulă, Ioana?

Rămăseserăm singuri.

Ochii i s-au umplut de lacrimi înainte de a mă cuprinde cu brațele. M-a strâns cu toată puterea.

— Katya...

— Ce-i cu ea?

Atunci a izbucnit în plâns.

— Nu vrea.

Cuvintele soției mele m-au speriat puțin. Nu știam la ce să mă aștept din partea ei.

— Ce să vrea?

— E prietena mea, a zis întretăiat din pricina plânsului. Ar fi trebuit să accepte.

— Ce anume, Ioana?

— Niciodată nu o să fiu mamă, Alex. Eu nu am vreun scop pe lumea aceasta. Trăiesc degeaba. Degeaba! a repetat pe un ton țipător.

Mi-o spusese de nenumărate ori, tot mai des în ultima vreme. Nu aveam cum să nu-i simt durerea din spatele cuvintelor, și totuși, aveam impresia că mersese prea departe cu Katya.

— Dumnezeu! Spune-mi că nu i-ai propus să ne poarte copilul, te rog!

Și-a slăbit strânsoarea, coborând treptat, până s-a așezat pe podeaua rece din hol. Acum știam ce se întâmplase în bucătărie și de ce se comportaseră cu răceală una față de cealaltă.

— Este sfârșitul, a murmurat. Am ajuns la capătul puterilor, Alex.

I-am cuprins chipul între palmele mele, forțând-o să mă privească în ochi.

— Nu este adevărat.

Ioana a clătinat vehement din cap.

— Tu nu vrei, ea nu vrea. Nu mai este nimic de făcut, iubitul. Am obosit să lupt cu infertilitatea. Știu... O să spui să adoptăm. Nu vreau copilul altcuiva, ci pe al tău, Alex.

Mai că țipase la mine. Și-a șters lacrimile, deși nu se putea opri din plâns.

Era în zadar să mă gândesc dacă am luat decizia corectă sau nu. Ioana se afla într-o condiție nefavorabilă și dacă nu făceam ceva imediat, aveam să o pierd în curând.

— O s-o fac.

— Poftim?

— Accept să facem un copil în termenii tăi. M-am tot gândit pe parcursul întâlnirii cu părinții noștri și am luat această decizie.

Nu știi dacă acceptam pentru mine sau pentru mariajul nostru, ci mai degrabă pentru a le face pe plac Ioanei și mamei sale, Laura.

— Tu... Tu vorbești serios?

Parcă nu îi venea a crede. Ochii începuseră să i se lumineze.

— Da, am răspuns răspicat. O să îți îndeplinesc această dorință.

— Alex, mi-a șoptit numele cu dragoste.

De multă vreme nu o mai făcuse în acest mod. Suna atât de frumos pe buzele ei... Mă făcea să uit de toată amărăciunea strânsă în sufletele noastre.

M-a cuprins cu brațele-i subțiri, lăsându-mă să gust din dragostea ce mi-o purta.

— Te iubesc cu fiecare fibră a trupului meu. Știu că nu ți-a fost ușor să accepți.

Am oftat împreună și ne-am strâns cu putere unul la pieptul celuilalt. Apoi, am ridicat-o pe brațe și am purtat-o în dormitor, unde am sfârșit prin a face dragoste.

*

*   *

Îmi călcasem peste aproape orice principiu. Doar unul îmi mai rămăsese. Am coborât din mașină, am închis-o și am părăsit-o spășit în parcare, lăsându-mi pașii să mă ghideze spre blocul unde știam că locuia Katya. Nu a trebuit să sun la interfon pentru a-mi deschide, căci tocmai ieșea

cineva din imobil atunci când am ajuns în dreptul ușii. L-am salutat dintr-o plecăciune a capului și am intrat. M-am oprit în dreptul avizierului și am căutat-o pe lista locatarilor. De îndată ce am găsit-o, am oftat și mi-am făcut curaj să urc. N-am luat liftul pentru că mai aveam nevoie de timp până să dau ochii cu ea. Am preferat să urc pe scări. Fiecare minut a contat, căci am prins o scânteie de curaj. După ce am ciocănit, nu a întârziat să-mi deschidă. Cu un halat de baie strâns cu un cordon în jurul taliei și părul roșcat prins neglijent în vârful capului, Katya mi s-a arătat. Ochii ei mijii mă priveau cu neîncredere.

— Alexandru?

Aprobator am dat din cap.

— Pot să intru puțin? am întrebat-o privind în stânga și-n dreapta. Te rog, am adăugat apoi.

După ce a respirat profund m-a invitat să pășesc în intimitatea apartamentului ei. Și mi-a vorbit după ce a zăvorât ușa.

— Cred că este nepotrivit să te întreb ce cauți aici. Nu de alta, dar intuiesc. Totuși, prezența ta este cu mult mai nepotrivită decât orice aș putea să-ți spun.

M-am întors lent cu fața către ea.

— N-am să neg, Katya.

A râs cu dispreț.

— Cred că ai greșit ușa. Nu am de gând să accept oferta Ioanei.

— Ofertă? am întrebat, arcuindu-mi sprâncenele.

— Da. Nu ți-a zis că la finalul discuției mi-a promis și o sumă de bani?

— Habar nu am avut. Iar dacă a făcut-o, nu mi se pare deplasat. În definitiv, dacă ar fi fost să apelăm la oricare

altă femeie, la o mamă surogat, tot ar fi trebuit să-i plătim serviciul...

— ...de a vă purta copilul, a replicat pe un ton dur.

Katya a început să se plimbe prin încăperea nu tocmai spațioasă. Sau poate că situația mă făcea să simt că apartamentul era mic și sufocant.

— Eu nu sunt o femeie oarecare, Alexandru. Sunt prietena ei cea mai bună și vă cunosc pe amândoi. Nu pot să accept bani din partea voastră, așa cum nu pot să fiu de acord să fac sex cu soțul prietenei mele, care, ce să vezi, mai este și preot. Mai mult decât atât, trebuie, repet, tre-bu-ie să fac un copil cu el. Ai idee ce presupune asta?

S-a oprit în fața mea și m-a privit cum doar o profesoară dură știe să o facă în prezența unui elev aproape corijent.

— Având în vedere că nu am făcut unul până acum... ai putea spune că nu. Pe de altă parte, ținând cont că sunt căsătorit de doisprezece ani, acordă-mi credit pentru teorie.

Katya a făcut un pas în spate.

— Ai face sex cu mine? Cu prietena soției tale?

Înainte de a-i răspunde, mi-am mușcat vârful limbii și mi-am înghițit nodul din gât.

— Nu cu prietena Ioanei, ci cu cea pe care ea a ales-o să ne poarte pruncul.

Buzele rozalii i s-au întredeschis doar cât să respire profund de câteva ori. Răspunsul meu o luase prin surprindere, lăsând-o să-și coboare garda.

— Ar trebui să te bucuri pentru că s-a gândit la tine, am continuat eu. I-ar fi fost mai ușor să aleagă o necunoscută. Și dacă până de curând am văzut ceva greșit în ideile Ioanei, acum nu mi se mai pare ca fiind așa. Am înțeles cât de vital este pentru ea să devină mamă și să fim o

familie completă. Nu-și dorește să-l concepem cu oricine, ci cu cineva în care ne încredem și-l cunoaște de multă vreme, Katya. Poate că nu-ți dai seama, însă soția mea se află la un pas distanță să facă un gest imposibil de îndreptat.

Am oftat din adâncul plămânilor.

— Crezi că ar fi în stare?

Tonul i se îmblânzise.

— Da.

Ochii Katyei s-au mărit. Au urmat câteva minute de tăcere, timp pe care i l-am oferit ca să se gândească la ce i-am spus și să realizeze că de mine și de ea depindea să reaprindem în Ioana dorința să trăiască.

— Trebuie să te întreb, am spart eu liniștea apăsătoare.

— Ce anume?

Simțeam că i se risipise tot disprețul cu care mă întâmpinase la ușă. Era calmă, blândă, gânditoare și compătimitoare cu situația mea și a Ioanei.

— Ce motiv ai avea să ne refuzi? Acela că ar trebui să te culci cu mine de câteva ori pe lună sau... sau acela că ar fi și copilul tău și ar trebui să ni-l dai nouă?

Privirea i-a devenit brusc rece ca gheața. Disprețul revenea. Verdele ochilor săi o făceau să pară ca o fiară dispusă să apere ce-i aparținea. Însă, răspunsul primit nu a coincis cu ceea ce i-am citit în ochi.

— Faptul că trebuie să am relații intime cu tine. Niciodată nu ne-am plăcut prea tare, ești soțul Ioanei, iar după cum am mai menționat, ești preot. Sunt doar motive care mă fac să bat în retragere. Cât despre ce ai vrut tu să subliniezi...

A făcut o scurtă pauză, doar cât să mai parcurgă niște pași prin fața mea.

— Nu știu ce să zic. N-am fost vreodată atașată de un copil și nu cred că m-aș schimba acum. Pur și simplu m-aș gândi la binele pe care i l-aș face prietenei mele, implicit a unei femei care-și dorește cu ardoare să fie mamă.

— Vrei să spui că nu ți-ar fi greu să te rupi de copil?

Voiam să mă asigur că era convinsă de ceea ce spunea.

— Da, a răspuns cu o oarecare întârziere.

— Ai accepta să ți-l luăm imediat după naștere?

— De ce nu? a răspuns tot cu o întrebare, fără urmă de răutate.

— Și atunci, ți se pare că sunt atât de dezgustător încât să ne refuzi pe mine și pe Ioana?

CAPITOLUL 3

Pentru nici măcar o clipă nu mi-am imaginat vreodată că o să ajungem într-o asemenea ipostază. Dacă un cuplu ar fi venit să-mi confeseze o nebunie ca cea pe care noi eram pe punctul de a o comite, cu certitudine i-aș fi convins să se oprească, să caute alte soluții. Eu și Ioana n-am îndrăznit să discutăm cu nimeni. Nici măcar cu părinții noștri. În ultimele zile am tot deschis subiectul și am stabilit cum să procedăm. Eu vorbeam cu soția mea, iar ea lua legătura cu Katya. Din acea zi nu am mai văzut-o, nici m-am mai vorbit cu ea. Am păstrat distanța.

— Ți-am pregătit lucrurile, m-a trezit Ioana din starea mea de visare.

Când am ridicat privirea din cana pe jumătate plină cu cafeaua deja răcită, stătea în pragul ușii de la bucatărie. Avea un zâmbet lejer pe față. Spre deosebire de mine, putea să privească infidelitatea ca pe un soi de afacere. Eu mă simțeam ca un animal care era dus la tăiere.

— Mai stau puțin.

— Cred că te așteaptă Katya.

Măcar de mi-ar fi păsat, mi-am spus în gând.

— Mă îndoiesc că ar fi o problemă dacă aș întârzia.

— Pentru mine ar fi, a replicat cu același zâmbet pe buze. Amânarea duce la nereușită, iubitul. E mai bine să terminați odată cu asta. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Îmi era imposibil să mă înțeleg cu ea. M-am ridicat de pe scaun, apropiindu-mă pentru a-mi lua bagajul cu lucrurile pregătite pentru a petrece câteva zile în casa din lemn de la mare. Era căsuța noastră de vacanță, acolo unde ne retrăgeam frecvent în lunile de vară. Anul acesta încetasem să o mai facem. Ioana s-a focusat pe ultimele proceduri și nu și-a mai dorit să mergem în vacanță.

Tot soției mele i se păruse potrivit să mă duc acolo împreună cu prietena ei. A precizat de nenumărate ori că este un loc retras și că nu ar avea cine să ne deranjeze. N-am comentat decât un singur lucru, și anume, că după ce toate acestea se vor încheia, o vom vinde. Nu voiam ca ceva să-mi amintească ce am fost nevoit să fac.

Am luat bagajul din mâna ei. S-a ridicat pe vârful picioarelor și m-a sărutat apăsător pe obraz.

— O să fie bine, Alex. Curând... foarte curând o să fim trei în loc de doi.

Din colțul buzelor am arătat un zâmbet, nu unul onest.

— Sper. Roagă-te să se termine cât mai repede. La fel o să fac și eu.

— O s-o fac. Acum, du-te! Ne vedem peste câteva zile. Până atunci, încearcă să nu-ți amintești deloc de mine... de noi.

— Dar... am încercat să mă opun.

Ea a fost rapidă și și-a așezat palma peste buzele mele.

— Nici să nu te gândești! O să fiu bine. Astăzi am câteva programări la salonul de frumusețe, iar diseară plec la ai mei. Așa o să am mintea ocupată.

— Ioana...

— Am mai discutat despre asta, Alex. O să ți-o repet pentru ultima dată și vreau să-ți amintești ori de câte ori va fi nevoie. Eu nu o văd ca pe un înșelat. Ce faceți voi acolo, pentru unii poate părea oricum, dar pentru mine este creație. Fă-o fără să te gândești la mine, te rog!

Avea un mod de a vedea lucrurile, care pe mine mă scotea din minți. Nu puteam să fiu la fel de degajat ca ea. M-a cuprins cu brațele, apoi m-a împins spre ușă, unde ne-am luat rămas bun. Cu sau fără voia mea, am urcat în mașină și am pornit spre prima oprire, București.

După ce am parcat, din lașitate și rușine, în loc să o sun pe Katya, am ales să-i dau un mesaj text.

„Sunt jos.”

Și am așteptat-o până când a coborât. Dacă bagajul meu era unul mic, doar cât să-mi acopere necesitățile pentru cele patru zile, ea avea unul de care trăgea cu greutate. De cum am zărit-o, am coborât repede să o ajut.

— Ce Dumnezeului ai luat aici?

— Haine și diverse, a replicat sec.

După ce portbagajul s-a deschis, am ridicat valiza și am așezat-o lângă a mea.

— Sunt doar patru zile, țin să-ți reamintesc.

— N-am uitat. Dar o să am nevoie de haine în care să mă schimb. Desigur, și de produse cosmetice.

Încă era întuneric afară. Nu era nici cinci și jumătate, însă ea a văzut când mi-am dat ochii peste cap.

— În fine.

Oftând am trecut pe lângă trupul ei subțire, ceea ce mi-a stârnit niște fiori în stomac, iar de acolo și mai jos. Nu-mi plăceau deloc aceste reacții. I-am deschis portiera, apoi am poftit-o să urce.

— Așa vrei să ne înțelegem și în următoarele zile? m-a întrebat pe un ton arțagos de îndată ce mi-am ocupat locul din dreptul volanului.

— Ce vrei să spui?

— Că dacă o s-o ținem la fel, nu o să rezistăm împreună nici până diseară. Consider că te porți răutăcios cu mine.

Am apăsat pedala de accelerație și am plecat spre mare.

— Și tu mă tratezi la fel. O faci încă din ziua în care te-am reîntâlnit în apartamentul nostru. Se vede de la depărtare că nu mă suporti.

Katya a pufnit în râs. Și în loc să continuăm discuția, și-a scos căștile și telefonul din geanta de mână, s-a așezat confortabil în scaunul din dreapta mea, și a început să asculte muzică, făcând abstracție totală de mine. Treptat, știindu-mă ignorat, am început să mă relaxez.

După ce am parcurs mai bine de jumătate din drum, la prima benzinărie am decis să opresc. Soarele începuse să se ridice pe cer. Abia după ce am oprit motorul, Katya și-a scos căștile din urechi. A coborât odată cu mine.

— Vrei cafea sau ceva să mănânci?

Eram surprins că o întrebam asta, având în vedere că ne simțeam ca doi inamici.

— Da. Te superi dacă facem o pauză scurtă și ne așezăm la masa foisorului de acolo?

— Nu, am răspuns de îndată.

A dat mulțumită din cap.

— Te aștept acolo, mi-a zis fără să pară că mă ceartă sau că nu mă suportă câtuși de puțin.

În următoarele zece minute am făcut plinul cu benzină, am comandat câte o cafea și un sandvici cu șnițel de pui pentru amândoi. Am achitat totul, apoi am luat mașina și m-am apropiat de foisorul unde se așezase Katya. A ridicat mâna doar cât să-și ia micul dejun dintr-a mea.

— Mulțumesc! Începuse să mi se facă foame.

— Hmm... Oare aceasta să fie cauza pentru care începi să fii arțăgoasă?

Mi-a zâmbit drăgăstos.

— Nu știu, dar cred că ai ghicit. Poate că ai vreo intuiție divină, din pricina faptului că ești preot, zic.

Brusc am devenit serios. O priveam furios cum mușca zdravăn din sandviciul mare. Mie îmi pierise și foamea. Cu cât o priveam, cu atât ea părea să se relaxeze.

— Ai văzut ce frumos urcă soarele pe cer? m-a întrebat după primele îmbucături.

— Nu, am răspuns sec. Stau cu spatele către el.

Aș fi putut să mă întorc pentru o secundă. Am ales să nu o fac, căci nu mai aveam o dispoziție bună.

— Mmm... cineva a rămas răutăcios, a replicat mai mult pentru sine.

— Aș aprecia dacă zilele acestea nu mi-ai aminti de cine sunt sau ce fac.

Plictisită, Katya și-a dat ochii peste cap înainte de a lua o gură de cafea amară.

— Nu strica să ceri puțin lapte, mi-a zis, schimbând subiectul.

— N-am știut cum preferi să bei cafeaua.

— Dacă m-ai fi întrebat, ți-aș fi zis.

Îmi doream să-i dau o replică, ceea ce m-a împins să deschid gura de două ori, dar cum nu aveam nimic bun de zis, de fiecare dată am ales să o închid la loc. Așa că, am sfârșit prin a-mi ține buzele lipite și ochii ațintiți spre chipul alb al femeii din fața mea, scaldat în razele soarelui.

— O să termin repede de mâncat și mergem, am auzit-o vorbindu-mi din nou.

— Nu este cazul să te grăbești.

În definitiv, chiar nu mă grăbeam să ajungem la casa din lemn, acolo unde trebuia să ne închidem și să facem sex. Mădularul mi s-a întărit. Rușinat de trupul meu trădător, mi-am închis ochii pentru câteva secunde, crezând că așa o să scap de orice gând sau imagine nepotrivită.

— Credeam că ne dorim reciproc să scăpăm repede unul de celălalt.

— Așa este. Asta nu înseamnă că o să te pun să mănânci pe fugă.

— Nu fug, nu vezi? Stau chiar în fața ta.

Fără să vreau, ochii mei i-au fixat pe ai ei. Ne priveam intens, simțind scânteile dintre noi. Câteva secunde mai târziu am decis să plec.

— Te aștept în mașină. Nu este nevoie să te grăbești.

M-am ridicat și am pornit spre mașina parcată la câțiva metri distanță. Katya m-a urmat destul de repede, luând ambele pahare cu cafea și sandviciul meu. Le lăsasem afară, pe masă.

— Totuși, ar trebui să mănânci, a spus de îndată ce s-a așezat pe scaun.

— O s-o fac mai târziu.

Și-a umezit lent buzele.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, Alexandru. De regulă nu sunt o persoană răutăcioasă, însă în prezența ta nu pot să fiu eu.

— Este în regulă. Situația este cât se poate de stresantă și stânjenitoare deopotrivă. E de preferat să continuăm să ne urâm.

Și-a mijit ochii, iar câteva zeci de secunde nu și-a dezlipit privirea de pe mine.

— Ai dreptate.

Apoi și-a pus din nou căștile în urechi, s-a rezemat de scaun și și-a fixat centura de siguranță. Am pornit motorul mașinii și am părăsit parcarea. Afară se luminase bine, iar drumul începuse să se aglomereze.

Era începutul lui septembrie și încă mulți turiști se îndreptau spre litoral.

Tot restul drumului, pedala de accelerație am ținut-o apăsată cât să merg la limita superioară legală. Cu cât mă apropiam de mare, cu atât simțeam nevoia să stau singur pe plajă și să meditez asupra ultimelor luni din viața mea și a celor ce urmau să vină.

De cum am parcat în spatele căsuței din lemn, aflată la doar câțiva zeci de metri de apă, din politețe am ajutat-o pe Katya să coboare din mașină și apoi am început să pășesc spre mare. În mod surprinzător, încă nu se afla populată porțiunea aceea de plajă, la câțiva kilometri mai sus de Constanța. Rareori se avântau călători pe aici. Cabana era bine poziționată și fusese construită de bunicul meu cu mulți ani în urmă. Ne-o oferise cadou în ziua căsătoriei mele cu Ioana, precizând că va fi un cuibușor perfect pentru orice nebunie. Mare dreptate avusese, doar că nu cred că el și-a închipuit vreo clipă ce urma să se petreacă aici.

Mi-am ridicat puțin blugi în dreptul genunchilor, pentru a mă așeza fără disconfort pe nisipul cald. Mi-am îndoit genuchii și i-am cuprins cu brațele. Priveam în larg, cu ochii mijiti din cauza soarelui puternic. Priveliștea era minunată, iar melodia suavă a valurilor o completau perfect. Deasupra apei, câțiva pescăruși încercau să vâneze din cârdulele jucăușe de pești.

— Te deranjez?

Fără să aștepte să-i răspund, Katya s-a așezat la jumătate de metru distanță de mine, având grijă ca vântul să nu-i ridice faldurile rochiei mov.

— Deloc.

Lumina strălucitoare îi făcea părul să capete o nuanță și mai frumoasă. De îndată mi-am dat seama că îmi plăcea că avea un roșu atât de puternic, unul care făcea contrast perfect cu pielea albă a tenului.

— Ar trebui să te ferești de soare dacă nu vrei să te bronzezi.

Și-a întors privirea spre mine, arcuindu-și buzele într-un zâmbet cald.

— Nu cunoști multe despre mine. În fața unui pahar cu vin, a unui peisaj parcă desprins din poveste și a unui bărbat frumos, întotdeauna cedez, indiferent de consecințe. Întreab-o pe...

A făcut o pauză, însă s-a oprit la timp cât să nu i pronunțe numele.

..mă cunoaște mai bine, a ținut cu orice preț să completeze.